

Гледали смо...

ПРЕНОС ИЗ ЖИВОТА

ЖИВОТ пише најбоље драме. Његова драматургија, његови ликови, односи и сукоби су ненадмашни, па је ту стару истину Желимир Жилник само преписао у свој подсетник, вребајући прилику да у погодном тренутку нанишани у праву мету. Тако се родила документарна драма „Вера и Ержика“. Своје јунакиње Жилник је пронашао у кончари и кудељари, па заинтригиран „случајем“ креће у потрагу за њиховим приватним судбинама, разграђујући те животе до интима, али увек са амбицијом да ретуш буде на социјалном, а не спектакуларном.

Одавно није виђена таква драма на малом екрану. Било је то узбудљиво сведочанство о времену у коме живимо, о радницама које поштено и часно обављају свој посао, а промишљеност режије састојала се у томе да није „газила“ на томе да скромности супротстави расипништво, раду нерад, поштењу нечасност, већ се искључиво држала света и проблема својих јунакиња, а гледалац, по мери свог искуства и сазнања, нека упоређује и извлачи закључке. Вера и Ержика нису глумице. Оне су јунакиње из правог живота. Радиле су и поштено одрадиле своје. Немаштина их на рад отерала још кво малолетне. У тешко време изградње и обнове. А оне све издржале и све за собом оставиле. Е, али дошло је друго време, када се о раду и ударништву другачије мисли, када законодавац не узима у обзир условност минулог времена, па каже словом параграфа: радни век почиње од петнаесте године, а не од 13-те како су почеле Вера и Ержика. Оне због тога неће моћи у пензију са 35 година стажа, мораће још две да одраде, јер ко им је крив што су биле мале и нејаке кад су обукле раднички комбинезон! Што се нису играле као друга деца?

Вера и Ержика се својим судбинама нису уклопиле у такав закон. И зато још одрађују своју будућу мировину. Њихова прича је сјајна драма. Такорећи директан пренос из живота.

Милан МИТИЋ